

מיכאל פסקל:

„אני מחזיר את התיאטרון אל תפקידו המקורי!“

בעבודת בימוי יוצאת-דופן עוסק הבימאי מיכאל פסקל. שאותו פגשתי השבוע וממנו ביקשתי שיספר כמה מילים על עבודתו עם ילדים מאגודת ניצן.
קודם אומר שאגודת ניצן היא אגודה של הורים לילדים שיש להם קשיי-למידה, ולא ילדים מפגרים, כפי שנהוג לחשוב בטעות. אלה הם ילדים המוגבלים בהתפתחות מוטורית, או איטיים יותר מאחרים, לפעמים חסרי-ככלונות יותר מאחרים, או חסרי יציבות מוטורית. וכל זה לא בהכרח מוגבלות כרמה שיכלית.

● מה אתה עושה איתם?

במיסגרת עבודתי אני מלמד את הילדים מישחק, תיאטרון ואפילו קולנוע. עשינו כבר הצגות רבות וגם כמה סרטים, כאשר הילדים בעיקר משחקים, אבל תוך כדי עבודה לומדים גם פעולות טכניות, הקשורות לעשייה של מאחורי הקלעים.

● עבדת שנים רבות בתיאטרון ברומניה. מה ההבדל בין עבודה עם שחקנים רגילים לבין עבודה עם ילדים בעלי בעיות למידה?

אין כמעט הבדל בעבודה. ההבדל העיקרי הוא כמטרה. המטרה בתיאטרון רגיל היא להוציא הצגה טובה. המטרה עם ילדי ניצן היא להגיע איתם לשיחורר מפחדים, ליצירת קשרים בין אדם לחברו, להכרה עצמית, למודעות עצמית גבוהה יותר, לשיחורר ממצב-לחץ, להתפרקות בכלל. במילים אחרות: מה שאני עושה בניצן זה להחזיר את התיאטרון לתפקידו המקורי.

● כלומר?

התיאטרון לא נברא מתחילתו כדי לברר את הקהל. אצל דינוסיסוס התיאטרון היה כפירוש חגיגות של התפרקות והשיתוך.

● איך הגעת לעבוד עם ילדים בעייתיים?

כשהגעתי ארצה מרומניה, אחרי שעבדתי בתיאטרון ובי-טלוויזיה במשך שנים ארוכות, לא קיבלתי כאן עבודה. דרך אשתי, שהיא פסיכולוגית, הגעתי לילדים האלה, וחשבתני שעלי ירי עבודת-תיאטרון אפשר יהיה לעזור להם. במשך השנים הסתבר שצדקתי.

● אם היו מציעים לך היום עבודה בתיאטרון רגיל, היית עוזב את הילדים?

הייתי מקבל בשימחה עבודה בתיאטרון רגיל, אבל בשום אופן לא הייתי עוזב את עבודתי עם הילדים של ניצן. היום ברור לי, שהם זקוקים לי ושאיני זקוק להם.

שלמה להט:

„פסל השלום קיים בתל-אביב כבר שנים!“

במהלך המופע המקסים הדרן לתל-אביב ביקש הממונה על השגרירות המצרית, מוחמד בסיוני, מראש עיריית תל-אביב, להקים בעיר אנדרטה לשלום. פניתי אל שלמה להט ושאלתי אותו אם הוא לקח את בקשתו של הדיפלומט המצרי ברצינות.

בסיוני הוא איש רציני ואני לוקח את בקשותיו ברצינות. אלא שבהתרגשות של הערב פשוט שכחתי שיש לנו בתל-אביב פסל לשלום, ועל כן לא צריך לבנות אותו.

● איפה יש פסל כזה?

בגן-העצמאות, ליד מלון הילטון. עומד כבר 12 שנה פסל של הפסל האיטלקי קשלה, שעליו כתוב הפסוק הירוע מספר ישעיהו: „ולא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה“.

הפסל בעצמו קרא לו פסל השלום.

● אם כן, בקשתו של הדיפלומט המצרי מולאה כבר לסני שהובעה.

נכון מאוד, והשבוע אני אלך לספר לו את זה בעצמי.

נתיבה בן-יהודה:

„ההבדל בין שנור להתרמה הוא במטרה!“

צל"ש מיוחד במינו מגיע, לדעתי, לירון לונדון. שהשכיל לשלוט ב-24 שעות יום עצמאותנו ה-37, בחן. בתבונה, בטאקט, בעניין ובמיקצועיות מבריקה. את כל זה שכחו לו הצופים, כאשר העביר את השידור לשירותרום ואמר: „נעבור בחזרה לשנור“. צופים רבים התקשרו וביקשו ממנו להתנצל, ואכן לונדון התנצל על פליטת-הפה.

פניתי אל המומחית מס' 1 לסלנג, נתיבה בן-יהודה, ושאלתי אותה מדוע שנור היא מילת-גנאי והתרמה לא כשהתחיל השנור בארץ-ישראל הוא נועד לעם שלא עבד, אלא התקיים מהכספים שהשנוורים אספו כשבילו בעולם. אנחנו, הציונים, התגברנו לזה, ולכן המושג שנור הפך למילת-גנאי.

● ובכל זאת, מה ההבדל בין שנור לבין התרמה?

תרומה ניתנת לדברים צודקים, שנור הוא עבור אנשים שלא עושים כלום ורוצים להיות מנרבות.

● כלומר, הסעולה היא אותה פעולה, ורק המטרה שונה.

כן, כשאוספים כסף לשירותרום, כלומר עבור ריווחת חיילי צה"ל, זו התרמה. אבל כשבאו אליי הביתה לבקש כסף עבור איזה ישיבה, זרקתי אותם מכל המדרגות ואמרתי להם שילכו לעבוד במקום לשנוור.